

pege paa, at ved den sidste store Udstilling af Meieriprodukter var det Danmark, der vandt Prisen, og det paa en saadan Maade, at Følgerne deraf have gjort sig gjældende med Hensyn til alle Meieriprodukter paa en for hele Landbruget helbig og saare fordelagtig Maade. Det er dog ikke noget Bevis paa, at Tilstanden i denne Henseende er saa overmaade slet, og at man just paa dette Punkt trænger til saa overmaade store Forbringinger. Det er ganske vist, at der endnu staar Meget tilbage, men det er ogsaa vist, at man i den Retning er kommen saa vidt, at man har kunnet taale Konkurrencen med hele den øvrige Verden og er gaaet ud af den med en saadan Hæder og Ære, at i dette Dieblit de danske Meieriprodukter staar høiest anstremte paa Verdensmarkedet. Det bør vi ikke lade ude af Betragtning, naar vi tale om dette Spørgsmaal, om vi end tillige bør være opmærksomme paa, at vi paa Grund af den Konkurrence, vi ere undergivne, stadig skulle være aarvaagne. Der er endnu et Spørgsmaal, som staar langt tilbage, nemlig Fremhjælningen af Meieriet paa de mindre Landbrug. Jeg beder om Forlæbelse, naar jeg maaste komme noget for meget ind paa Enkeltbederne ved denne Sag; men den er berørt saa stærkt idag, at jeg haaber den maatte gjøre følgende korte Bemærkning derom. Med Hensyn til dette mindre Landbrug, saa vi endnu i det Uvisse, om det vil være rigtigt at støtte det ved Oprettelsen af Fællesmeierier eller ved ligefrem at hjælpe de enkelte mindre Producenter, hvortil der ganske vist i dette Dieblit haves Midler, som man for ikke har kjendt, nemlig ved Anvendelsen af Is og Isaffjøling. Der er derved givet den mindre Jordbruger Midler til at kunne producere Varer, som kunne staa ved Siden af hvad det store Jordbrug kan præstere.

Dette har jeg kun tilladt mig at bemærke i Almindelighed, navnlig overfor det foreliggende Forslag; men jeg vil meget bede de Herrer om ikke af Hensyn til disse af mig nu berørte Sager at lade det falde bort, som her er foreslaaet til Forbedring af de Midler, der hidtil er anvendte. Jeg har glædet mig over at se, at der er fremkommet saa mange Udtalelser af Velvillie overfor det foreliggende Forslag, at jeg virkelig tror at turde haabe, at det ærede Medlem fra Grænaa (Bønløffe) staar temmelig alene med sine Anskuelser i det Hele og særlig med den, at det frederiksborgske Stutteri i sin Tid kun har virket til Skade istedetfor til Gavn. Der var en Tid, mine Herrer! da den danske Hestavl var berømt, ikke blot heri Landet, men ogsaa udenfor Landet, og da dens Produkter bleve søgte i byre Domme, og det var netop i den Tid, da Frederiksborg Stutteri stod meget høit og blev støttet af de saakaldte Herregaardsstutterier. Man skal ikke staa

Brag paa en Ring, fordi den er founen bort, og fordi man navnlig i Sylland, hvor Virksomheden gaar i en ganske anden Retning end Stutterivæsenet, i det Hele og vistnok med Rette ikke ynder det Individ, der blev produceret i Frederiksborg. Forholdene ere saa forskellige i Sylland og paa Sjælland, at man virkelig ikke her maa drage en Parallel mellem disse to Landsdele. Det ærede Medlem vilde rimeligvis, naar vi her paa Sjælland foreviste ham en Hest, som er tjenlig efter det Begreb, Mange herovre have om en rar og god Hest, sige: „Sikken et Usen“. Det kommer af de forskellige Begreber og Forbringinger. Paa det ene Sted vil man isølge Stedets Brug og Uffætningens Lethed have store, stærke, svære Heste, paa det andet Sted fordrer man isølge Forholdene for Produktionen, saaledes som de der ere givne, en lettere Hest. Naar vi føre vor saakaldte svære Hest her fra Sjælland over til Sylland, er det Støder, hvor en saadan Hest vil blive kaldt meget let; saa stor er Forskjellen i Anskuelse. Man kan derfor ikke med Nytte gjøre Sammenligninger, thi man kommer til ganske forskellige Resultater og Anskuelser, og enhver har maaste Ret paa sin Vis. Sagen er, at de ydste Forhold af sig selv føre til Tilveiebringelsen af en stor, svær Hest, medens de nordsjællandske Forhold støtte Frembringelsen af en livskraftig, haardfør, mindre og lettere Hest. Men derfor kan enhver af disse meget forskellige Heste være overordentligt værdifuld, hver til sit Brug, og den svære Hest er ikke den ene saliggjørende. Det ærede Medlem synes jo i det Hele ikke at være meget for Præmieuddeling osv. osv., saa jeg skal derfor forbigaa dette. Han holdt navnlig ikke af Wg, idetmindste var han meget stærkt imod Øpnseavl. Jeg skal dog ligeoverfor dette tillade mig at sige til, hvad den sidste ærede Læser sagde, at Produktionen af Hjerkræ i andre Lande, der ligge England nær, er saa overordentlig stor, at vi kunne være glade, om vi præstere Noget, der nærmede sig dertil. Naar vi vide, hvilken Masse af Millioner Wg, der indføres i England fra Frankrig og fra Holland, saa ligger deri et tydeligt Fingerpeg om, hvor stor en Indtægt vi kunde have, saafremt vi havde Øreb paa at bringe denne Produktion til at svare Regning paa samme Maade som andre Lande. Vi have jo omtrent samme Lethed som disse med Tilførselen til England. Veien er vel lidt kortere over Raaalen, men der er jo og for sig intet i Veien for Tilførsel af Wg herfra. Jeg skal nu tillade mig at komme lidt nærmere ind paa de enkelte Ring, der ere blevne omtalte her, og jeg vil da holde mig først til § 1, der jo, saaledes som allerede udtalt fra flere Sider, egentlig ikke indeholder stort Mere, end det hidtil har været gjort, kun at de 6,600 Rd. eller 13,200 Rr. nu foreslaas